

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1858 de M. I. Șaguna

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu

Str. Șaguna 8
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor

un șir pețit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile

se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

O nouă fază în viața Academiei teologice „Andreiane”

Vechea și merituosă instituție de cultură creștină și națională de lângă Scaunul mitropolitan al Ardealului pășește într-o nouă fază a existenței sale, menținându-și întreaga moștenire a tradițiilor ei sănătoase.

Rămânând în simbioză cu conducerea sfintei Biserici, dela care își soarbe înțelepciunea și elanul, ea va elibera de aci înainte diplome de licență deplin egale cu cele eliberate de Facultățile teologice din Țară, iar profesorii ei se vor bucura de aceleași drepturi și cinstiri ca și profesorii universitari.

Instituția aceasta a crescut, începând dela 1811, organic, potrivit și pasul cu ritmul fiecărei epoci, dar rămânând fidelă duhului ei de totdeauna, care e duhul Bisericii și al împăraților de viață ale Românilor din Nordul Carpaților,

Pe măsură ce pastorația sufletească a pretins o pregătire mai temeinică, prin complicarea referințelor sociale, iar cultura românească s'a îmbogățit și adâncit prin apariția unei vaste păături intelectuale, instituția încredințată cu creșterea preoților noștri și cu reprezentarea demnă a concepției creștine de viață trebuia să-și adapteze și intensifice străduințele sale de educație și de instrucție.

O încremenire în formele vechiului din etapele ei trecute, ar fi făcut-o inaptă pentru a corespunde fiecărui timp, oricât ar fi impus sub aspectul de venerabil vestigiu al trecutului.

Ierarhii Bisericii ardeleni și-au împlinit cu prisosință nu numai rolul de-a ocroti această instituție și de-a o păstra în alvia legăturii ei cu Biserica și cu tradiția Ardealului, ci și de-a o îndruma pe linia unui progres continuu, potrivit cu cerințele fiecărui timp.

În special Mitropolii Andrei Șaguna și Nicolae Bălan s'au impus în istoria școlii prin această grijă de continuă înălțare și adaptare a ei la condițiile schimbate ale timpului.

Mitropolitul Andrei Șaguna a ridicat anii de studiu în această instituție superioară de învățământ la 3 și a pregătit pe seama ei cea mai distinsă pleiadă de dascăli ortodocși din istoria Ardealului dinaintea de 1918, dând prin aceasta un impuls întregului învățământ de dincoace de Carpați.

Iar I. P. S. Mitropolit Nicolae a sporit îndată după înălțarea Sa în scaun anii de studiu la 4 și a reînnoit metoda marelui Său înaintea de-a trimite tinerii la studii. Datorită purtării de grijă atât de înțelepte a I. P. S. Sale această instituție și în general Biserica Ardealului se bucură azi de un

prestigiu intelectual unanim recunoscut.

Ce s'ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost această nobilă pasiune de progres cărturăresc a I. P. S. Sale? Unde am fi astăzi cu Academia noastră teologică și cu scaunele arhieresti ale Ardealului?

Academia «Andreiană» ar vegeta neobservată într'un colț obscur, repetând clișeele unor definiții arhaice, retrasă cu timiditate din văltoarea marilor probleme ale timpului, sau, dacă lerarului s'ar fi degajat de răspunderea acestei școli, ar fi fost înundată de spiritul mai nepăsător față de comorile tradiției noastre, cum se întâmplă acolo unde e stăpânitor Statul cu fluctuațiile lui de regimuri și de ideologii.

Armonia aceasta minunată între progres și spirit autohton, între avânt înouitor și răspunderea față de tradiție și de tot ce avem noi ca Biserică și neam, nu se putea realiza altfel decât prin purtarea de grijă a unui ierarh însuflețit de pasiunea luminii.

Așa a fost Academia teologică «Andreiană» și așa va rămânea în raporturile ei cu conducerea bisericească.

Dar nu e mai puțin adevărat că nivelul ei actual sporește în prestigiu, iar silințele ei primesc un nou impuls prin faptul că Statul recunoaște absolența ce-o acordă pe egală cu licența Facultăților și pe profesorii ei ca egali cu cei universitari. Statul, formându-și asupra Academiei «Andreiane» această judecată comparativă și trăgând concluzia unei egalități de vrednicie și de nivel între ea și Facultățile de Teologie, săvârșește un act care-l onorează, dovadă înțelegerii sa obiectivă, iar acestei Academii îi procură mulțumirea recunoașterii unor merite reale și ambianța unei activități mai pline de răsunet.

Recunoștință pentru acest însemnat act de înțelegere se cuvine în primul rând dlui profesor Ion Petrovici, ministrul Culturii Naționale, singurul ministru de până azi care a fost în stare să treacă peste atâtea pretenții piedeci, ce stăteau în calea satisfacerii doleanțelor acestei Academii.

Când am vorbit prima dată cu Domnia Sa discutând această problemă, Domnia Sa și-a exprimat convingerea că va putea fi rezolvată această «quadratură a cercului», acordând Academiei noastre toate drepturile unei școli universitare, fără să se aducă vre-o atingere situației ei de instituție sub jurisdicția bisericească. Filosoful subtil, obișnuit să mediteze asupra realităților vii, știa că aproape

totdeauna acestea nu sunt nici «cercuri» simple, nici «patrate» simple, ci împreunări armonice de aspecte complicate și uneori aparent contradictorii. Deasemenea știa că intervenția omului nu trebuie să destrame asemenea realități, dus de o tendință unilaterală de raționalizare, ci mai degrabă să le promoveze.

Domnia Sa a realizat întocmai ideea ce și-a propus-o, ușurând activitatea și progresul unei instituții vii, legată de tradițiile bisericești ale Ardealului, lăsând intactă armonia ei de care vorbeam mai înainte. Domnia Sa a dat prin această lege Ardealului o satisfacție, căci se cădea să aibă o școală teologică investită cu toate drepturile.

Un însemnat titlu la recunoștința Academiei «Andreiane» și l-a câștigat prin această recunoaștere a noilor ei drepturi, dl prof. Aurel Popa, Secretarul general al Cultelor și Artelor. S'a scris adeseori în ziarul nostru despre prodigioasele rezultate ale activității Domniei Sale la Subsecretariatul de Stat al Cultelor. Dar actul acesta unim, ia a cărui inițiativă a contribuit cât se poate de mult, încoronază toate celelalte realizări ale Domniei Sale.

Energia neobosită, pledoaria caldă, înțelegerea deplină a realităților bisericești ardeleni, cari îl caracterizează, au cumpănit în chip hotărâtor la rezolvirea acestei dificile probleme care a fost o piatră de încercare de care s'au poticnit toate bunele voințe ale foștilor conducători ai Departamentului Cultelor. Domnia Sa s'a impus tuturor factorilor bisericești pentru promptitudinea și înțelegerea largă cu care a rezolvat toate problemele arzătoare ale Bisericii în legătură cu Ministerul Cultelor.

Nu încapă îndoială că fără înțelegerea pe care o are dl Mareșal Ion Antonescu pentru rolul Bisericii în viața neamului nostru și fără dragostea Domniei Sale pentru Ardeal, străduința dlui ministru Ion Petrovici și a dlui prof. Aurel Popa n'ar fi ajuns la un rezultat atât de favorabil.

De aceea instituția noastră li rămâne îndatorată și Conducătorului cu întreaga ei grațitudine.

Dumnezeu să binecuvinteze pașul ce-l face Academia «Andreiană» în noua ei formă de existență.

D. STĂNILOAE

Chemarea Cruciaților dela Stalingrad

Cetatea de pe malul inferior al râului Volga, ce poartă numele celui ce cărmuște Rusia comunistă, a ținut încordată, câteva luni în șir, atenția întregii Europe.

Fatalitatea a vrut ca vestea ce ni-a venit în o seară dela începutul acestui Februarie, să fie împotriva dorințelor noastre. Tremura vocea crainicului și tremurau undele prin care venea necruțătoarea știre.

De doi ani de zile ne-am înclăștat cu toate puterile într'un război ce l-am numit sfânt, căci sfântă este cauza pentru care a fost deslănțuit.

Am trecut Nistrul, Niprul, Bugul, Donul și am înroșit cu sânge până și apele râului Volga, nu pentru că ne trebuia pământ, dar ne-am dus spre Răsărit pentru că în țara, în care de un pătrar de veac clopot și toacă nu s'au mai auzit, să facem să răsună iar; ne-am dus să desgropăm icoane și cruci și să le reaşezăm la locul lor de cinste; ne-am dus să sfîșim prestoalele din altarele întinate de cea mai crudă urgie, deslănțuită asupra bisericii creștine; am trimis în Răsărit desrobitori de credință și lege și am dat veșniciei, prin miile de vieți jertfite pe nesfârșitele fronturi de acolo, nu numai eroi ai patriei noastre, ci am dat și sfinți de pus în Calendarul creștinismului de mâine.

De aceea, n'am să plâng pierderile. Dig împotriva năvălirii sălbatice ce a desrădăcinat secularii copaci ai pravoslavniciei credințe, am pus pieptul tânăr al miilor de ostași.

Sub scutul acestui dig ne-am prelungeț viața noi, cei de acasă...

Deschid la întâmplare, Cronică țării și află scris, pentru 10 Ghenarie anul dela Facerea Lumii 6983 (1475), că «pe valea Bârladului era frig, ceață mare și vreme mocnită. Sultanul Mehmed, împăratul turcesc, întrarmând oaste 120.000 de oameni și oaste tătarească și muntenească, a trimis-o asupra lui Ștefan Vodă... Armata, care cucerise Țarigradul, cu mare grijă și jale a toată creștinătatea, 50 de zile bătându-l, via să-și deschidă, prin Moldova în sus, drum înspre Miază Noapte. «O mare primejdie amenință, până ce Ștefan se aruncă el însuși în mijlocul Turcilor și cu puterea minunată a lui Dumnezeu nimici urdiile turcești, având el abia 40.000 de luptători, dintre cari partea cea mai mare erau țărani».

Oricine se aștepta acum la o veselie fără margini, cu trâmbețe, surle, alai; — dar nu s'a petrecut așa. Clopotele au sunat în Vaslui și 'n toată țara, dar nu pentru fală, ci pentru altceva: Domnul a dat poruncă pe toată oștirea și Țara Moldovei: «Post și rugăciune din hotar până 'n hotar». «Nu s'a îngâmfat Ștefan în urma acestei biruințe, — spune cronicarul polon Dlugosz, — ci a postit 40 de zile cu apă și pâine. Și a dat poruncă în țara toată să nu cuteze cineva să pună pe seama lui acea biruință ci numai pe a lui Dumnezeu».

Câte zile de post va mai fi ținut Ștefan Vodă și înainte de-a pleca la atac!...

Cu gândul la aceste vremuri sfinte în posturile rânduite de biserică obișnuiesc să recomand credincioșilor: să ținem câte o zi de post negru pentru ostașii noștri de pe front și pentru biruința armatelor creștine asupra celor păgâne. Dimineața ne întâlnim la sf. Liturghie, peste zi se lucrează în familiile celor concentrați, iar seara ne adunăm iarăși la biserică.

Experiența îmi spune că numărul celor ce fac acest mic sacrificiu pentru cei ce au sacrificat totul pentru noi, numărul lor zic era deocamdată redus. Ei se mărginea la mamele tinerilor plecați, sau la soțiile lor, sau la rudele lor.

Să nu pierdem însă din vedere că: frontul de acasă este tot atât de important, ca și cel din ploaia gloanțelor și din tranșee. Cei de pe front dau totul pentru noi; ear noi ce dăm pentru ei?

Să nu dărâăm ceea ce ei clădesc.

Peste noi au mai năvălit barbarii din Răsărit, au fost mulți și bine organizați militărește, — dar au pierit, în scurtă vreme, și noi am rămas. Am rămas pentru că pe lepedea bisericilor noastre genunchii ne erau mereu plecați și teama de Dumnezeu era firul roșu care broda întreaga noastră viață.

De data aceasta nu se va pe-trece, decât tot așa!

Cruciații dela Stalingrad ne cheamă să fim la înălțimea lor, frontul de acasă să fie tot așa de puternic ca al lor.

Să luăm aminte!

Preot ION SABĂU

Cu gândul la ostașii noștri

Pentru Duminecă, 21 Februar 1943, Consiliul de Patronaj apelează la națiune, cerându-i obolul destinat nevoilor ostașului nostru. Nu este vorba atât de nevoile personale ale ostașului, pentru că grija supremă în această privință o are administrația militară. Este însă vorba de alte nevoi, de alte dureri, tot atât de mari ca și cele personale: este gândul ce poartă pe ostaș la cei de acasă ai săi. Plecând pe front, el a lăsat familia sa de multe ori în lipsuri, și desigur lipsurile pe care le duce o familie sunt mai mari când lipsește brațul voinic de muncă al bărbatului. Iar gândul că familia sa ar duce lipsă, chinuie pe ostaș.

Acest gând mai ales nu trebuie să-l chinuie. Ostașul trebuie să fie încredințat că, la rândul ei, națiunea întreagă înțelege să-i apere familia. Singura modalitate, deci, de a ne arăta dragostea pe care o avem față de ostașul nostru, este de a veni în ajutorul familiei sale.

Acesta este scopul acțiunii întreprinse de Consiliul de Patronaj sub numele de „Ziua Ostașului”.

„Ziua Ostașului” este ziua datoriei naționale pe care o avem și dela care nu ne putem eschiva nici bogat, nici sărac, de a da cu toată dărnicia, mână dela mână, de a contribui la strângerea fondurilor pentru ajutorarea familiilor mobilizaților nevoiași. Este fondul național pentru ostași, adică pentru cei este lui mai drag și mai apropiat: familia sa.

Este o datorie pe care ostașul nu ni-o impune, pentru că el nu ne cere nimic și ne dă în schimb totul. Dar este datoria tuturor românilor de a se solidariza în acest moment istoric cu armata noastră și această datorie a solidarității naționale ostașul ne o impune, pentru că el răspunde la ea în cel mai înalt grad.

Citiți, sprijiniți și
respândiți ziarul

Telegraful Român

Nouile drepturi ale Academiei teologice „Andreiane”

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, Legea Nr. 75.

„Antonescu Mareșal al României și Conducătorul Statului”, asupra raportului dlui Ministru Secretar de Stat la Departamentul Culturii Naționale și al Cultelor, Nr. 6149 din 1943, în baza dispozițiilor decretelor legi Nr. 3052 din 5 Septembrie și Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940. Am decretat și decretăm:

Decret Lege:

Pentru organizarea și funcționarea Academiei teologice „Andreiane” din Sibiu.

Art. 1. Academia teologică ortodoxă română „Andreiană” din Sibiu, este școală superioară de grad universitar, rămânând sub jurisdicția Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba Iulia și Sibiu.

Art. 2. Această Academie eliberează diplome de licență în Teologie.

Diplomele de licență, eliberate de Academia „Andreiană”, conferă titularilor aceleași drepturi ca și diplomele de licență ale Facultăților de Teologie din Țară.

Art. 3. Studiile pentru licență în Teologie, se predau în patru ani și sunt împărțite în patru grupe:

1. Teologia Exegetică;
2. Teologia istorică;
3. Teologia sistematică;
4. Teologia practică.

Teologia exegetică și Teologia istorică, se predau în anii I și II, iar Teologia sistematică și Teologia practică,

Art. 4. Catedrele și Conferințele Academiei teologice „Andreiane” sânt următoarele:

A) Catedre:

1. Exegeza Testamentului Vechiu și Limba ebraică;
2. Exegeza Noului Testament și Ermineutica biblică;
3. Apologetica și Sociologia;
4. Teologia Dogmatică;
5. Dreptul bisericesc;
6. Teologia Morală și Mistică;
7. Istoria Bisericii Românești și Artei Creștine Ortodoxe;
8. Istoria Bisericii Universale și Patrologia.
9. Liturgica și Teologia Pastorală.
10. Filozofia creștină și Pedagogia.

B) Conferințe:

1. Omiletica și Catihetica;
2. Indrumări Misionare și Sectologia;
3. Muzica bisericească și Ritual.

Pe lângă catedrele de Teologie dogmatică și Apologetică funcționează și câte o asistență.

Art. 5. Membrii Corpului Didactic ai Academiei „Andreiane” se vor împărți în aceleași clase ca și membrii Corpului Didactic Universitar al Facultăților de Teologie.

Ei sânt egali în grad, drepturi și salarizare cu membrii Corpului Didactic al Facultăților de Teologie, gradele fiind aceleași și corespunzându-și între ele.

Art. 6. Profesorii definitivii actuali, de cetățenie română, vor fi recunoscuți ca atare: cu gradul de titulari acei care au mai mult de trei ani de funcționare ca mai mult de restul cu gradul de profesor agregat.

Art. 7. Regulamentul Academiei teologice „Andreiane”, întocmit de Arhiepiscopia ortodoxă română și publicat în Monitorul Oficial Nr. 25 din 30 Ianuarie 1943, conformându-se articolului 141 din Legea Nr. 386 din 1942, relativ la organizarea învățământului

Superior, publicată în Monitorul oficial Nr. 118 din 23 Mai 1942, dezvoltă modalitățile de funcționare și de recrutare a Corpului Didactic, aparținând acestei Academii teologice.

Art. 8. Orice dispozițiuni de Lege sau Regulament contrare celor cuprinse în Legea ed față, sânt și rămân abrogate.

Dat în București, la 10 Februarie 1943.

Antonescu

Mareșal al României și
Conducătorul Statului

Ministrul Culturii Naționale
și al Cultelor

Prof. I. Petrovici

Nr. 337.

Raportul dlui Ministru al Culturii Naționale și al Cultelor, către dl Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului.

Domnule Mareșal,

Prin art. 141 din Legea Nr. 386 din 1942, relativ la organizarea învățământului Superior, publicat în Monitorul oficial Nr. 118, [partea I], din 23 Mai 1942, s'a prevăzut că, Academia teologică Ortodoxă Română „Andreiană” din Sibiu, va putea elibera diplome echivalente cu cele de licență în Teologie, dacă își va organiza studiile și își va recruta Corpul Didactic după modalitățile similare celor în vigoare pentru Facultățile de Teologie.

În acest caz, se conferă Corpului didactic al acestei Academii, aceleași drepturi de salarizare ca și celui dela Facultățile de Teologie.

Pentru încadrarea Academiei în dispozițiunile generale ale Legii învățământului Superior, cu respectarea drepturilor Bisericii am socotit necesar să întocmesc alăturatul Proiect de Decret Lege, prin care să se fixeze caracterul acestei școli, reglementându-se și situația membrilor Corpului Didactic Profesoral, aflați astăzi în funcțiune.

Consecvent principiilor înscrise în art. 141 din Legea Nr. 386 din 1942, am înțeles să legalizez situațiunea actualilor profesori definitivii ai Academiei, asimilându-i cu colegii lor dela Universitate, pentru ca această înaltă școală să fie pusă pe plan de egalitate cu Facultățile de Teologie din Țară, fapt ce constituie un act de prestigiu pentru Biserica strămoșească a Ardealului.

Detaliile de funcționare și recrutare a personalului didactic, respectiv, formează obiectul Regulamentului elaborat de către reprezentanții eparhiei ortodoxe române de Alba Iulia și Sibiu în acord cu Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, respectându-se normele din Legea învățământului Superior, adaptate la structura administrativă și canonică a Bisericii noastre domnante Regulamentul a fost publicat în Monitorul Nr. 25 din 30 Ianuarie 1943.

Pentru aceste motive și în baza dispozițiilor Decretelor legi Nr. 3052 din 5 Septembrie și Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940, avem onoarea a supune aprobării și semnăturii Domniei Voastre, alăturatul Proiect de Decret Lege pentru organizarea și funcționarea Academiei Teologice Ortodoxe Române „Andreiane” din Sibiu.

Primiți, Vă rugăm, Domnule Mareșal, asigurarea înaltei noastre considerațiuni.

Ministrul Culturii Naționale

și al Cultelor,

Prof. I. Petrovici

Nr. 6149/1943.

Extras din Monitorul Oficial Nr. 35 din 11 Februarie 1943, pag. 1190.

Revenire...

„Rămâneți întru mine și eu
întru voi”
(Ioan 15, 4)

De câte ori mă gândesc la pilda fiului risipitor, gândul mi se oprește la momentul când fiul cel mic a cerut tatălui său partea sa din averea și a plecat din casa părintească. Și mă întreb totdeauna oare ce gând îl păștea? Ce dor îl mână spre meleaguri necunoscute? Ce-l făcea să fie gata să înfrunte greutățile necunoscutului și să se lăpăde de fericirea și liniștea casei părintești? Nu va fi avut, în această casă părintească, toate cele de lipsă pentru a putea fi fericit și mulțumit cu un trai frumos? Nu-i împlinise tatăl său încă din copilăria lui toate dorințele după cum face orice părinte pentru copilul său?

De câte ori bate la poarta gândului meu această întrebare, parcă mă simt neputincios, mut, nu știu găsi cuvântul potrivit care ar exprima mai bine motivul plecării în lume a fiului celui mai mic. Dar atunci deschid eu singur porțile sufletului meu și mă întreb:

Nu suntem și noi de atâtea ori niște fii mai mici, cari ne aventurăm așa de primejdios din comunitatea frumoasei noastre copilării în iureșul și în vârtejul lumii, gândindu-ne la zămisirea unuia viitor în care singuri să ne conducem? Nu uităm atât de des de această moștenire, care se cheamă obiceiurile frumoase ale tineretii noastre?

Ne vrem oameni mari și rupem cu trecutul nostru sufletesc, în care însă îngerii și puterea lui Dumnezeu se urcau și pogorau continuu pe scara sufletului nostru de atunci.

Dar ceea ce facem fiecare în acest sens, cu exproprierea credințelor și cu desrădăcinarea florilor curățeniei din sufletul nostru tineresc, noi experimentăm atât de des și în viața noastră duhovnicească.

Puterea ce ne-o dă comuniunea altor oameni, și înțelegerea unuia prin altul, că îndată ce eșim pe ușa bisericilor ne împăștăm, ne desconcentrăm, începem să plătim bir tot mai mult Cezarului patimilor și gândurilor deșarte.

Alături de floarea ce-a încolțit în tainița sufletului nostru când eram în Casa Domnului, am lăsat să crească, îndată ce am eșit în lume, și cucuta și bălăriile patimilor.

Din atmosfera aceea de caldă comuniune cu Dumnezeu, în care numai zefirul Sfânt adia gânduri curate în inimile noastre, în care Dumnezeu însuși lucra prin noi ca un stăpân prin lucrătorii săi în lume, am încercat să evadăm din acest plăcut circuit, din această marea împărăție unde lucra numai puterea Duhului, am evadat, zic, în pustiriile unde vrem să ne vedem numai puterile noastre, unde vrem să domnim numai noi, unde credem că toate ni le putem împlini și ne sânt permise. Și pe marea aceasta unde am încercat să ne arătăm puterile noastre, deodată naufragiăm. Simțim deodată cum ni se slăbănesc ghenunchii și atunci alergăm din nou la Sfântul Altar și cerem lui Hristos să ne întindă mâna.

Naufragiază zilnic și de-atâtea ori sufletul nostru pe marea acestei vieți, slăbește duhul nostru atât de mult, încât pare că ne părăsește în încordările noastre continue, greutatea sarcinilor, patimilor și păcatelor ne gârbovesc atât de tare, și noi tot nu înțelegem odată că numai în preajma ochiului Domnului vom putea rămâne tari.

Nu vedem câte vânturi ispititoare inundează prin ferestrele sufletului nostru la tot momentul? Nu simțim până în rinichii noștri frigul patimilor? Nu vedem că ne incovoiam sub neputințele noastre? Focul abia mai pălăie în candelile entuziasmului nostru preoțesc. N'auzim în noaptea patimilor noastre continue cele mai categorice cuvinte ce ni s'au spus vreodată? Fără de mine nu puteți face nimic. (Ioan 15, 4).

Ce ai făcut cu pâinea vieții pe care ai luat-o cu tine de pe Altarul Domnului? Tu n'ai înțeles că această pâine euharis-

fică trebuie să-ți fie solul pe care are să se înrădăcească râvna ta profețască, iar această apă vie îți va fi seva ce te va hrăni continuu ca să poți crește în Hristos? De ce te-ai aventurat în văzduhul acestei vieți numai cu puterile tale, uitând de merindea și puterea pe care ți-o dă Domnul Euharistic?

Prin acoperișul casei tale sufiești rânjesc patimile și neputințele tale. Grijește de repară această spărtură. Te-ai depărtat prea mult de Dumnezeu, te-ai exilat însuși în împărăția unde te credea stăpân, dar unde te-au robii păcatele și slăbiciunile. Vino-ți în fire. Ascultă ce zice Mântuitorul: „Rămâneți întru mine și eu întru voi. „Căci fără de mine nu puteți face nimic“ (Ioan 15, 4).

Preot V. B.

Medicina și Evanghelia

Medicamentul

Dacă o singură celulă ovariană are 6400 quadrilioane atomi cuprinși în 1760 quadrilioane molecule, cine ar putea număra miliardele de atomi cuprinși în cele 3 bilioane celule ale corpului omensc? Și dacă fiecare atom este un fel de sistem solar cu un nucleu central în jurul căruia se învârt în o nelncetată mișcare mil de electroni pozitivi și negativi, cu nelncetată mișcare, ce minuni de continuă viață în infinitul mic al corpului omensc!

Goethe spunea: „Die Gottheit ist im Lebendigem wirksam“. (Dumnezeirea trăiește în organismul viu). Hipocrat regele medicinelor clasice, spune același lucru cu alte cuvinte: Natura suflă dumnezeesc, este forța, care vindecă.

Care dintre marii chirurghi a construit vreodată o singură celulă osoasă? Care dintre marii interniști ori cum s'ar numi ei?

Natura, acest suflu dumnezeesc, este cea care construiește celula osoasă și toate celelalte celule, cea care cu adevărat repară și vindecă. Lieck, un mare chirurg german dela Dresda, numește „der Innere Schöpfer“. Creatorul intern, pe acest minunat și miraculos constructor și reparator al corpului omensc.

Câteva concluzii edificatoare putem trage din acest adevăr științific.

1. Să nu credem nici un moment, că medicamentul poate vindeca. El poate da o contribuție la vindecare, dar mașina corpului tău posedă proprietatea miraculoasă, proprietate ce n'o găsim la nici o mașină construită de mână omenească de a se vindeca singură. A căuta să-ți păstrezi, prin o viață aproape de natură, sănătos mecanismul de funcționare al corpului tău, valorează mult mai mult decât încrederea în medicamente. Din contră, dacă crezi, că medicamentul te scutește de legea înfrânării și cumpătării, de sculatul și culcatul de vreme, de mișcarea în

liber în fiecare zi și că medicamentul îți repară pagubele ce ți le aduce beutura și fumatul, pierderea nopților și lenevia, exploziile de mânie și răutatea, atunci medicamentul e mai de grabă periculos decât folositor.

2. Inima noastră bate de 100 de mii de ori pe zi, pompând la fiecare sistolă 100 gr sânge, cam 3 milioane litri de sânge pe an; iar retina noastră cu stratul ei de conuri și bastonașe vibrează de 4 milioane ori pe secundă. Cum crezi, că o astfel de minune a Creației dumnezeiești o poți maltrata în fel și chip, și apoi să aștepti dela medicament vindecarea? Cum crezi că în corpul nostru este numai materie, când din contră putem spune că orice atom este spirit, când orice materie, orice celulă este insuflată de duh dumnezeesc? Respectă legile dumnezeiești de sănătate, identice cu legile omenești de igienă și nu vei avea nevoie de medicament. Boala este călcarea acestor legi, și vindecarea vine mai degrabă prin evitarea greșelilor, decât prin medicament, care dă numai o ameliorare trecătoare a simptomelor de boală.

Dr. M. Suciu-Sibianu

O carte folositoare

Zilele acestea a ieșit o carte nouă: „Tălcuirea Sfintei Liturghii“ de Preotul Nicolae Vonica, redactorul gazetei „Lumina Satelor“. E o carte folositoare și trebuitoare tuturor credincioșilor. Ea vine și în ajutorul preoților, căci înțelegerea credinciosului găsește explicarea, pe larg și pe înțelesul tuturor, a lucrărilor, cântărilor și rugăciunilor sfintei liturghii.

Tipărită pe hârtie bună, cu chipuri potrivite, cartea „Tălcuirea Sfintei Liturghii“ are 128 pagini. Prețul e 50 lei. Cine comandă dela 10 exemplare în sus, primește rabat. Indemnăm pe cucernicii preoți să răspândească această carte folositoare. Comenzile se fac pe adresa: Preot Nicolae Vonica, Sibiu str. Mitropoliei 30.

Lozinci

de „Ziua Ostașului“

— Să ne gândim la soldații noștri cari luptă pentru patria și credința noastră, pentru viața noastră. — să ne gândim la familiile lor nevoiașe.

— Ori care ar fi sacrificiul tău, acesta nu-l poate egala pe al ostașilor cari ne asigură liniștea și siguranța zilei de azi și de mâine.

— Române, ți-ai controlat conștiința? Ai dat pentru ostași și pentru familiile

lor nevoiașe, așa cum ți-o cere solidaritatea națională?

— Porunca ceasului de față: să dăm mână dela mână pentru ajutorarea familiilor mobilizaților nevoiași.

— Mântuirea noastră stă în puterea bravilor ostași care luptă cu dușmanul din răsărit. Dați pentru ei, pentru familiile lor nevoiașe!

Bibliografie

Al. Mironescu. Microcosmosul fizic și indeterminismul. București, Editura și Tipografia „Viața literară“ 1942. Prețul 150 Lei.

Devierile și curente ateiiste și raționaliste deslănțuite în veacul trecut au produs o reacțiune puternică și favorabilă creștinismului. Faza actuală a științelor este nu numai în stadiul de formulare a unei noi viziuni a cosmosului, ci atitudinea lor în fața nollor enigme ale universului și ale vieții este foarte apropiată de spiritualism și creștinism. Astfel putem afirma cu convingere și satisfacție că științele contemporane sunt pe drumul de reînnoire la Dumnezeu. Mărturie eclatantă despre acest fapt stă destul de recentul congres internațional de filosofie dela Paris (31 Iulie — August 1937), care a proclamat, cu o convingere tare, credința în primatul spiritualității și în existența Transcendentului.

Această radicală întorsătură a științelor a schimbat cu totul perspectiva multor probleme centrale ale existenței; printre acestea se înșruie și problema libertății voinței, care se găsește astăzi într'un stadiu cu totul nou față de cel din veacul trecut. Nu numai științele spiritului, ci și acelea ale materiei sunt cu totul în favoarea libertății voinței. Actualitatea științifică a înregistrat o controversă vie între determinism și indeterminism cu înclinare foarte puternică — sau chiar predominantă — spre acesta din urmă, care a avut un răsunet considerabil și în țara noastră, provocând chiar și o înaltă discuție în sânul Academiei Române, la care au făcut comunicări marii noștri savanți: G. Marinescu, I. Petrovici și V. Vălcovici. La noua situație a problemei libertății voinței au contribuit mai ales cercetările din domeniul microfizicii.

Studiul dlui prof. dela Univ. din București, Al. Mironescu, — apărut în colecția bucureșteană „Calet de Filosofie“ ce are de scop „să înfățișeze cetitorului, în studii succinte, pozițiile filosofice ale gânditorilor români“ — intitulat „Microcosmosul fizic și Indeterminismul“ constituie încă o atitudine românească în problema libertății voinței și anume o poziție față de

curentul indeterminismului. Lucrarea cuprinde două părți: I. Microcosmosul fizic și II. Indeterminismul.

Pornind dela divizibilitatea corpurilor, pe care o ilustrează cu câteva date foarte interesante și concludente, autorul constată că cercetările recente au dus la concluzia că structura și arhitectura atomilor este mult mai complicată decât credeau vechii atomiști. De remarcă și subliniat faptul — pentru că-i semnificativ și concludent pentru noua orientare a științelor — că „fizica modernă prin rafinarea mijloacelor tehnice a ajuns să întâlnească nu numai problemele generale ale filosofiei, dar chiar ale metafizicii“. O seamă de fapte și mai ales efectul foto-electric (adeacă expulzarea de electroni dintr'o materie oarecare sub acțiunea razelor de lumină) au provocat — în ceea ce privește teoria atomică — o reînnoire la concepția discontinuă. Efortul principal de sinteză al fizicienilor contemporani a tins spre producerea de dovezi că în fenomenul foto-electric undele sunt asociate și corpusculelor de materie. Astfel s'a făcut dovada că electronul nu este un simplu corpuscul, ci-i în același timp corpuscul și undă. Ca rezultate interesante ale cercetărilor recente din domeniul microcosmosului reținem următoarele: 1. Asemănarea de structură între materie și lumină; 2. Intre microcosmos și macrocosmos este o deosebită structurală și nu una de scară de observație; 3. În cercetarea faptelor, ne scapă ceva esențial și anume tocmai punctul de inflexiune, de legătură cu o realitate încă mai profundă; 4. „E posibil ca pe de o parte materia pe etape să reîntre în neant, mai exact în oceanul forțelor (și iată cum neantul nu e nimic, ci totul, rezervorul incomensurabil al tuturor posibilităților), iar pe de altă parte energia să sufere un proces de condensare, dând naștere din nou materiei. După cum există un proces de dezagregare a materiei — ca și în lumea vie — trebuie admis și unul de formație, de naștere a materiei. Nu putem refuza naturii o nelncetată activitate creatoare“. Ce minunat se armonizează această teză cu dogma creștină despre pronia divină ca o creațiune continuată și nelncetată a lumii!

Di Al. Mironescu trece apoi la un scurt istoric al microfizicii moderne, insistând asupra mecanicii cuantelor, precum și asupra înrăuririlor acesteia asupra cercetărilor recente din domeniul respectiv. Concluzia la care ajunge autorul în prima parte a lucrării este aceasta: „Descoperirile moderne dovedesc încă odată... că dacă nu e posibil a pune o stavilă cercetării științifice, cunoașterea științifică rămâne în ea însăși limitată“.

Trecând la partea II-a, autorul socotește că enunțarea principiului incertitudinii nu-l numai o consecință a perfecțiunilor tehnice, ci și „rezultatul unei men-

* FOIȘOARA *

NICOLAE CABASILĂ

Despre viața în Hristos

Impăcarea noastră cu Dumnezeu

Iată încă o mărturie.

Odinioară Legea era aceea care ne unea cu Dumnezeu, azi credința și harul; urmează deaci că odinioară starea noastră față de Dumnezeu era aceea dintre rob și stăpân, pe când azi cea de fii și de prieteni ai Domnului; căci Legea e făcută pentru robi, câtă vreme harul, credința și încrederea e pentru prietenii și copiii familiei. Din toate cele spuse până aici, se învederează că Mântuitorul este „întâitul născut dintre morți“ (Colos. I, 18) și că dacă El nu s'ar fi sculat din morți, nici un om n'ar fi ajuns să guste din nemurire. Așisderea El a fost începătorul sfințirii și îndreptării noastre, cum spune și sfântul Pavel când scrie Evreilor: „Domnul Hristos a pătruns dincolo de catapeteasmă până în sfânta Sfințelor ca un înainte mergător al nostru“. Căci când a intrat în aceste Sfinte ale Sfințelor și s'a adus pe sine în locul nostru jertfă înaintea Tatălui ceresc, Mântuitorul a luat cu sine și pe cei ce vreau să fie părtași îngropării Sale, necerându-le să moară în chip firesc ca și El, ci să mărturisească doar moartea Domnului fie prin botez, fie prin ungerea cu sf. Mir, fie

prin împărtășirea cu Sfânta taină ce se săvârșește pe altarul Bisericii, unde, în chip neînțeles oamenii mănâncă Trupul celui ce a murit și a înviat.

Așa că, după ce i-a făcut să intre pe porțile Impărației Sale, Domnul îi și încoronează pe cei ce îl urmează. Și aceste porți sunt cu mult mai însemnate și mai de folos pentru sufletul nostru decât chiar porțile raiului, căci acestea din urmă nu se deschid nimănui dacă n'a trecut înainte prin cele dintâiu; porțile raiului stau încă închise, în timp ce celelalte sunt demult deschise; cele dintâiu lasă pe om să intre, dar îl opresc de a mai ieși, celelalte dau omului libertatea de a mai ieși chiar după ce a intrat odată; unele pot fi închise și au fost închise, celelalte s'au dat în două părți, catapeteasma s'a rupt și zidul de despărțire a fost dărâmat.

Deacum însă nu mai tragem linie de despărțire între porțile raiului și ale harului și nici catapeteasmă, nici zid despărțitor nu le va mai desface pe una de alta. Căci nu numai că s'au deschis porțile, ci, pe cum așa de minunat zice evanghelistul Marcu, înseși „cerurile s'au deschis“ (Marcu, I, 10), arătând prin aceasta că deacum n'a mai rămas nici ușă de despărțire, nici catapeteasmă și nici altceva. Căci bine a spus sf. Pavel că Cel ce a împăcat, lumea de sus cu cea de jos și a unit-o și a împăciuit-o, iar peretele din mijloc al vrajbei l-a surpat, Unul ca acesta nu se poate minți pe Sine (Efeseni II, 14). Iar porțile acestea, care pentru Adam s'au fost deschise întâiaș dată, au trebuit să se închidă din clipa în care Adam nu mai era în starea în care trebuia să rămână. După ce însă aceleași porți au fost deschise din nou de însuși Hristos,

Cel care n'a săvârșit și nici n'a putut săvârși păcat — căci doar se spune că „dreptatea Lui rămâne în veac“ (Psalm CX, 3) — urmează că deatunci aceste porți trebuie să rămână deschise pentru oamenii să intre prin ele la viața cea adevărată, iar odată intrați acolo, ei nu vor mai ieși. Căci însuși Mântuitorul zice: „Venit-am în lume pentru ca oamenii viață să aibă și mai multă să aibă“ (Ioan X, 10). Ori, viața pe care ne-a adus-o Domnul, ne-a fost dată prin sf. Taine, cu ajutorul cărora noi ne facem părtași cu El prin moarte și suferim împreună cu El, căci și moartea numai așa o putem înlătura. Pentru că fără a ne fi botezat cu apă și cu Duh sfânt nu putem intra în viață [Ioan III, 5], iar fără a mânca trupul Fiului Omului și a bea sângele Lui nu putem avea viață întru noi“ (Ioan VI, 53).

Ca să ne întorcem iar la ceea ce am spus mai sus, nu putem începe o viață în Dumnezeu până nu am murit păcatului, iar păcatul nu-l poate omori decât singur Dumnezeu. Firește că dacă omul s'a lăsat biruit de rău de bunăvoia sa, tot așa ar trebui singur să recâștige biruința; dar din clipa în care a ajuns aproape un rob al păcatului, nu mai este în stare de așa ceva. Căci cum ne-am putea face mai buni afată vreme cât rămânem robi? Și apoi chiar dacă am fi într'un fel oarecare mai mari decât diavolul, nu-i mai puțin adevărat că nici o slugă nu-i mai mare decât domnul său (Mat. X, 24). Și fiindcă omul care trebuia să se scape de datoria care-i apăsa greu pe suflet și să câștige această biruință prin puterile lui, ajunsese rob al puterilor peste care el trebuia să fie stăpân, iar pe dealtă parte fiindcă Dumnezeu ca stăpân atotputernic nu era cu nimic dator față de nimeni, urma că nici Dum-

talități care caracterizează într'un fel aceste timpuri ale tuturor inoelilor și nesigurăților. După ce arată geneza lui psihologică, explică în ce constă principiul incertitudinii și relevă consecințele lui importante. În lumina lui, determinismul are un caracter aleatoriu. Supune apoi noul principiu unei critici obiective, arătându-i valoarea și scăderile, dând dovadă de o amplă orientare în materie și de un spirit cumpănit, judicios și cu adevărat științific. Poziția dlui Al. Mironescu față de principiul incertitudinii se reduce în esență la aceste puncte: 1. Ca și Nic. Hartmann, susține că în natură nu există „un determinism”, ci „determinisme”, adică grade de libertate și trepte ale determinismului, care nu trebuie confundate sau amestecate; 2. Principiul incertitudinii nu atacă legalitatea unui determinism universal; 3. Principiul incertitudinii nu pune o limită cunoașterii omenești, ci indică numai gradul ei de exactitate; 4. Principiul incertitudinii ne invită la o prudență, la o corectitudine atrăgându-ne atenția că anumite forme ale gândirii nu mai sunt în întregime aplicabile.

N'am rezumat propriu zis cuprinsul lucrării, ci am căutat să-i subliniem și relevăm părțile mai interesante și importante, spre a atrage atenția și interesul cititorilor. Bine informată și științific scrisă, cartea aceasta ne îndrumă critic într'un moment științific de via și acută actualitate, introducându-ne în unul din aspectele foarte interesante ale unei noi viziuni despre lume și viață. Citindu-o ne dăm bine seama, ce poate mintea umană degajată de încrederea luciferică în puterea rațiunii pure și inspirată de modestie și de o perspectivă mai largă în cercetările sale. Setea de cunoaștere a sufletului uman se va putea stămpăra în măsura apropiării sale de izvorul cunoștinței și al adevărului: *Dumnezeu*.

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

(7) 1-3

Anunț de licitație

Consiliul Parohial al Bisericii ort. române, sf. Nicolae din Brașov-Schei, publică licitație pentru darea în întreprindere a ușilor dela intrarea principală a Bisericii. Ușile vor fi din lemn de stejar sculptate cu relief înalt, conform planului și devizului, care se pot vedea și studia în orice zi în Biroul Consiliului Parohial, Piața Unirii 1.

Ofertele închise și sigilate conținând garanția legală, se vor înainta Biroului parohial până în ziua de 26 Februarie 1943.

Consiliul Parohial al Bisericii sf. Nicolae din Brașov-Schei.

Dr. N. Stinghe Vasile Iordache
Președinte secr. contabil

INFORMAȚIUNI

Conferințe în capitala țării. Facultatea de teologie a universității din București organizează un ciclu de conferințe despre „Crestinism și românism”, ce se vor ține în sala Fundației „Dalles”, în lunile Februar și Martie, în fiecare Joi, între ora 6 și 7 p. m. Intrarea liberă. — Conferințele sânt ținute de profesorii: Arhim. Iuliu Scriban, Pr. Gala Galaction, Pr. N. M. Popescu, Toma G. Bulat, Pr. Petre Vintilescu, Lazăr Iacob, I. G. Savin, V. G. Ispir și Nichifor Crainic, care va vorbi Joi, la 1 April 1943, despre: Transfigurarea românismului.

Locuitorii României, conform datelor statistice, publicate sub direcția dlui Dr. Sabin Manuila, au atins, în Ianuar 1942, cifra de 16.805.388, din care trei milioane și jumătate în mediul urban, restul de peste 13 milioane în mediul rural. După provincii, locuitorii se împart astfel:

Muntenia	4 1/2 milioane
Moldova, cam	3
Basarabia, peste	2 1/2
Transilvania, cam	2
Oltenia	1 1/2 milion;
Banatul, aproape	1 milion;
Bucovina	800.000;
Crișana Maramureșului	643 mii;
Dobrogea	519 mii.

† **Maria Câmpeanu născ. Simțion**, văduvă de protopop în Sibiu, a încetat din viață în 14 l. c., în vârstă de 78 ani, înmormântarea rămășițelor sale pământești s'a făcut în 17 l. c. în cimitirul central din Sibiu, deplânsă de fida sa Cornelia, ginerele general Bărzoi și alte rudeni și cunoșcuți. În veci pomenirea ei!

Pentru Palatul Invalizilor au mai subscriș preoții din protopopiatul Zărandului 6600 lei; banca „Crișana” dela Brad, condusă de directorul Ion Ghișă, 20.000 lei; personalul primăriei din acel oraș 5450 lei; cetățenii Bradului 72.900 lei.

Pentru ostașii din spitale. Parohia noastră din Ghișă de jos, protop. Agnita, și-a făcut datoria cu multă creștinăscă dragoste și sub îngrijirea preotesei Maria Chescu, a dăruit, pe seama bravilor ostași răniți din spitalele dela Sibiu, 75 cozonaci, 20 kgr. lapte, 35 kgr. mere și alte lucruri folositoare, care toate au făcut multă bucurie recănvalescenților eroi.

Act de mulțămire. Oficiul parohial ortodox-român din comuna Măg. protopopiatul Săliște, aduce calde mul-

țămiri bunilor creștini, cari au donat pentru Biserica din satul lor, frumoase și folositoare lucruri: 1. Dr. Ioan Alămoreanu, medic de circumscripție în Curtici, jud. Arad: Un rând complet de odăjdii negre, pentru înmormântări, [valoare de 25.000 lei]; 2. — Ioan Moga, soldat luptător pe frontul din Răsărit: Un prapote mare pictat, în [valoare de 8000 lei]; — 3. Paraschiva Moga, Maria G. Oana și Gheorghe Mușan, împreună cu soția sa Safta: Lei 2180 pentru compactarea cărților rituale. — Pentru aceste fapte grăitoare, rugăm pe bunul Dumnezeu să le dăruiască pace, sănătate și îndelungime de zile. Pr. V. D.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Abonamentul pe un an: 560 Lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, str. Mitropoliei 24-28. Redactor: prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — Numerii 1-2 pe Ianuarie-Februarie 1943 cuprind: **Invățătura învățăturilor.** Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Invățătura tuturor învățăturilor. Prof. Dr. Ioan Lupaș: Mitropolitul Teodosie Veghemeșanul. Prof. Valer Literat: Din trecutul bisericii românești din Făgăraș în veacul al XVII-lea. Preot Gheorghe Secaș: Oastea Domnului (la douăzeci de ani). † Iosif Episcopul Taganrogului: O scurtă privire asupra raporturilor dintre Biserica ortodoxă rusă și „Biserica vie” sub jugul bolșevicilor. Prof. Dr. Spiridon Căndea: Despre eroism, eroi și cultul eroilor. Prot. Stavr. Emilian Cioran: O predică din anul 1846. Preot Gheorghe Șoima: Arhitectura formelor cultice creștine. Preot Virgil Perian: Sfaturi pentru cântăreții bisericești. Preot Dr. Isidor Todoran: Filosofia religioasă a lui Nicolae Berdiaeff. Prof. univ. Dr. I. Moisescu: Folosul citirii Sfintei Scripturi după sf. Ioan Hrisostom. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Inițiativa transilvană în tipărirea Bibliei românești. — Dr. Grigorie T. Marcu și Preot Prof. Simion Radu: Atitudinile: Regimul sectelor din România, (VII. Soluționarea lui românească: sectele au fost desființate). Poziția educației religioase în școala secundară după ultimele instrucțiuni. Am descoperit un mecenat: Dr. Ioan Papp. Spovedania Rectorului Universității Daciel Superioare. (Marginal la un ciclu de conferințe religioase). Păstorul cel bun (O declarație a I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului). — Preot Dr. Ilarion V. Felea, Preot Prof. Ioan Bunea, Preot Dr. Teodor Bodogae, Preot Nicodim Belea, Minodora Belea, Diacon Nicolae Mladin, Preot Dr. Nicolae Terchilă, Prof. Dr. Spiridon Căndea, Prof. Septimia P. Gherman

și Dr. Grigorie T. Marcu: Mișcarea literară: Viața și operele sf. Apostol Pavel. Duhul adevărului. Originea și timpul primelor traduceri românești ale Sf. Scripturi. Sfânta Scriptură și interpretarea ei în opera sfântului Ioan Hrisostom. Introducere în Epistola către Filipeni. Maica Domnului în lumina innelor liturgice. Vitalitatea Bisericii ortodoxe. Catolicismul în Moldova până la sfârșitul veacului XIV. Biserica din Deal. Viața sfântului Apostol Pavel. Conflictul religios dintre Roma și Constantinopol în timpul Patriarhului Fotie. Eros und Caritas, Kultus u. Evangelium, Der begnadete Mensch. Plus II u. der Halbmond, Hellenische Weltanschauung, Unser Werk, Jakob Böhmes Schriften, Grundfragen der mystischen Theologie nach Gregors des Grossen Moralia und Ezechielhomelien. Educația națiunii. I. Fr. Herbart, ce ne spune el la aniversarea de o sută de ani dela moarte. Cântările Liturgiei pentru 2 voci egale. Gânduri și sugestii pentru o regenerare a vieții noastre mănăstirești. Prezența divină în filosofia contemporană. Țara Demiurgului, Dr. Grigorie T. Marcu și Sabin Sibianu: Cronică: Al doilea an de apostolat ortodox românesc dincolo de Feleac. Comemorarea mitropolitului Șaguna de către Societatea de lectură a studenților Academiei teologice „Andreiane”. † Protopopul Stavrofor Ion Goron. — R. T., Gr. T. M. și Dr. Iosif Hradil: Note și informații: „Mergem neînfricați spre ținta noastră spirituală”. Publicațiile FOR-ului. Revista „Viața ilustrată” în al X-lea an de apariție. Școala de misionare dela Brașov. Jubileul Bibliei finlandeze. Probleme liturgice. Mărunte.

(8) 1-1

Publicare de licitație

Consiliul parohial al parohiei Brădet-Acriș (Intorsura Buzăului), jud. Brașov, dă în întreprindere, prin licitație publică, cu oferta închisă, pe ziua de Martie 1943, ora 13, la oficiul parohial, lucrarea iconostasului din lemn, sculptat și pictat, al noii biserici din loc.

Concurenții autorizați pentru astfel de lucrări vor înainta ofertele cu garanția de 5%, din suma oferită, până la data de mai sus.

În caz de neprezentare, licitația se amână pe 7 Martie a. c., la același loc și oră.

Informații se dau la oficiul parohial. Spese de deplasare nu se dau.

Din ședința consiliului parohial, ținută la 29 Decembrie 1942.

Pentru cons. parohial:

Pr. I. Popica
paroh

nezeu, nici omul n'au deschis lupta cu diavolul, iar fărădelegea stăpâna mai departe lumea și viața cea adevărată nu putea răsări pe pământ, căci unul era cel ce datora și altul era cel care putea plăti datoria. Din această pricină a trebuit ca Dumnezeu și omul să lucreze împreună, iar cele două firi a trebuit să se unească în una și aceeași persoană și anume în așa fel ca una din ele să fie biruită, iar cealaltă să iasă învingătoare. Și acum iată ce se întâmplă: însuș Dumnezeu vine și în locul omului ia asupra Lui lupta contra fărădelegii, că e om și El; în același timp omul, curățit de orice păcate, câștigă biruință asupra păcatului, căci El e și Dumnezeu. În felul acesta firea omenească se eliberează de rele și câștigă cununa de biruință asupra păcatelor în care căzuse. Aceasta însă nu însemnează că toți oamenii luptă și câștigă biruințe, deoarece ei au fost făcuți slobozi de căușile fărădelegilor prin mijlocirea Domnului Hristos, care a dat putere fiecăruia dintre oameni să omoare păcatul și să devie părtaș la preamărirea Lui. Pentru a ne asigura cununa biruinții, Mântuitorul a avut parte de răni, de cruce, de moarte și de altele de felul lor și „chiar când i se îmbia bucuria, mai repede a primit crucea, nefinând seamă de ocară vrăjmașilor” (Evr. XII, 2). Căci pe deoparte, Mântuitorul n'a săvârșit nici o nedreptate pentru care să poată fi judecat, nici n'a făcut vreo fărădelege și nici cel mai mic rău, care să dea curaj și celui mai nerușinat denunțator să-l părăsască, căci se știe că răni și rușine și moarte pot veni cuiva numai pe urma săvârșirii de păcate. Și ce i se putea ierta Lui, Dumnezeului Celui atotmilostiv? S'apoi nu-i de crezut că Cel atotbun s'ar putea bucura de

de moartea care stăpâna în lume. De aceea față de păcatele omenirii El a răspuns cu suferința și cu moartea doar nu atât ca să-i pedepsească prin aceasta, cât mai curând ca să-i vindece. Se înțelege doar că Mântuitorului nu i s'a potrivit o soartă ca aceea care a primit-o de bunăvoie pentru noi și nici n'avea măcar urmă de slăbiciune, ca să aibă lipsă de vreo doctorie; ci țâria păharului plin cu amărăciune pe care l-a băut a trecut în noi și a nimicit păcatul de acolo, iar suferința Celui nevinovat ne-a scăpat de marea datorie pe care trebuia s'o plătim noi păcătoșii lui Dumnezeu.

Și fiindcă împăcarea adusă nouă de Mântuitorul a fost mare și minunată și mult mai deplină decât răutățile omenești, ea nu numai că a șters vrajba, dar a adăos în folosul nostru atâtea binefaceri, încât și cei mai lăpădați de Dumnezeu și mai împătimiti ca și cei mai robiți și mai necinstiți au fost ridicați până în înaltul cerului și cei de pe pământ au ajuns părtași ai împărăției lui Dumnezeu. Căci moartea Mântuitorului nu poate fi îndeajuns prețuită, chiar dacă, din bunătațea Domnului, ea a ajuns să fie cumpărată de noi, ucigașii pe un preț așa de mic. Domnul a vrut și pe această cale să se preamărească întru sârăcie și necinste, să trăiască întru toate ca un rob și să fie vândut pe preț de rob, ca astfel să dobândească prețul nelegiurii. Și într'adevăr, El a socotit că e o dobândă a suferi astfel de înjosire pentru noi oamenii, căci pe prețul de nimica cu care a fost vândut Mântuitorul ne-a făcut să înțelegem că moartea Lui pentru lume e un dar, un dar cu totul gratuit. El a murit de bună voie fără să fi nedreptățit cu nimic pe cineva, nici în viața sa particulară,

nici în cea publică, făcându-se un izvor nesecat ne binefaceri pentru ucigașii Săi, un izvor mai bogat chiar decât și-au putut închipui și dori acești ucigași.

Ce să mai lungim vorba? Cel care a murit a fost chiar Dumnezeu. Sângele vărsat pe Cruce a fost tot al lui Dumnezeu. Ce-ar putea fi deci mai prețios decât această moarte? Dar în același timp, ce-ar putea fi mai înfricoșător? Iată, prin urmare, cât de adâncă a fost căderea omenească, încât pentru a o vindeca a fost de lipsă o doctorie atât de puternică! Și-apoi se vede că pentru a se ispăși fărădelegea se cerea o pedeapsă, iar pentru a dobândi iertarea de batjocurile aduse lui Dumnezeu se cerea o răscumpărare în stare să șteargă toată fărădelegea. Căci dacă odată s'a dobândit împăcarea, atunci nimeni nu mai poate băga vină. Dar între oameni nu se găsea niciunul care să nu aibă nicio vină și să fie în stare să sufere pentru greșalele altora; ba mai mult, nici omul singur și nici omenirea întreagă — chiar dac'ar suferi de o mje de ori moartea — n'ar fi în stare să împace pe om cu Dumnezeu. Căci prin ce suferință ar fi în stare un rob nevrednic să răscumpere greșala de a fi stricat în sine chipul împărătesc al Domnului și după ce și-a băut joc de întreaga măreția Aceluia? Pentru aceea Domnul cel fără de păcat, după ce sufere chinuri nenumărate, își dă viața, iar când era copleșit de răni, ca om, același Domn ia asupra-și rănilor omenești, făcându-i astfel liberi pe aceștia de greutatea fărădelegilor lor și slobozind la libertate pe cei legați, ca Unul care n'avea lipsă s'o cucerască pentru Sine, fiind Stăpân și Dumnezeu.

Traducere din grecește de Preot T. Bodogae